

Katrine Marie Guldager,

EN SKILSMISSEHISTORIE

fra novellsamlingen "København",
2004

Busen, der forlod Nørrebro Runddel med kurs mod Nørreport Station, var ikke alene fyldt til randen af passagerer, den var også usædvanlig fugtig. Det flød med bagage i gangene. Buschaufføren forsøgte at holde modet oppe hos de trængte passagerer og fortalte omhyggeligt om alle de busser, der krydsede ruten. De to piger, der sad på sædet lige bag chaufføren, kom fra Ungdomshuset og var for første gang alene i København. Den ældste af dem fortalte den yngste, hvad de kørte forbi, men den yngste hørte ikke efter. I stedet åndede hun på ruden og tegnede et ansigt.

Netop som hun satte den prik, der udgjorde det højre øje, fik hun gennem prikken øje på en person, hun ikke havde ventet at se, sin far. Hun sprang op af sædet, og den ældre pige fulgte efter:

– Vi vil af! råbte den yngste pige desperat til chaufføren, men han kunne ikke standse midt i et kryds.

Da de kom til et stoppested, krydsede de vejen og løb ned mod Sjællandsgade, hvor de troede, at de havde set den yngste piges far:

– Nu når vi ikke toget! sagde den ældste pige ærgert, men faderen var der ikke.

De to piger sjuskede tilbage til stoppestedet, og det varede ikke mere end et par minutter, før der kom en ny bus. Den yngste sad igen ved vinduet og tegnede et ansigt, og netop som hun satte den prik, der skulle gøre det ud for det venstre øje, kom hun i tanke om, at hun havde lovet at ringe hjem til sin mor.

I Ungdomshuset var man færdige med at male og rydde op, man pakkede sammen og sagde farvel. De fleste af dem, der havde hjulpet med at male, tog lidt af den gule farve med sig. Der var ligefrem én, der havde trådt i den gule maling, og nu afsatte han spor hele vejen hjem. De to piger stod af på Nørreport. Toget til Hillerød var kørt, og mens de et øjeblik stod ved kioskterne og overvejede situationen, fik de øje på en fyr, de havde været sammen med i Ungdomshuset. Fyren havde stadig rester af maling i ansigtet. Den yngste pige havde snakket med ham hele dagen, men nu ville hun pludselig ikke hilse. Fyren fra Ungdomshuset så ingenting. Han købte et æble og begyndte at gå ned ad Købmagergade:

Mærkelig beslutning, tænkte han ved sig selv, men begyndte alligevel at gå.

De to piger gik ind på Klaptræet for at få en kop te. Den ældste bar kopperne ned til bordet, mens hendes lange, stribebe halstørklæde slæbte hen ad jorden. Den

yngste prøvede at ringe til sin mor, men der var ingen, der tog telefonen. Pigen kunne ikke slippe tanken om, at det faktisk havde været hendes far, de havde set i Sjællandsgade. Hun havde mest lyst til at tage tilbage. Men den ældste overbeviste hende om, at de havde set forkert, han var sikkert derhjemme:

– Hvorfor tager han så ikke telefonen? spurgte den yngste.

Den ældste tog et langt sug af den cigaret, hun lige havde rullet.

En mand, der befandt sig på et af de underjordiske toiletter på Rådhuspladsen, strammede sit bælte, hankede op i sin pose og begyndte at bevæge sig hen til stentrappen. Det var ikke til at sige, hvilken kraft der egentlig fik ham til at gå i gang med det majsommelige arbejde, det var at komme op ad trappen, for den ene fod hang på ham som en slap elastik. Toiletdøren smækkede bag ham.

Mens han arbejdede sig op ad stentrappen, blev han overhalet af en ung fyr, som nu stod ved fodgængerovergangen og stirrede på lyskurven. Han trippede. Han skulle mødes med en ven ved Storkespringvandet. Da han gik over fodgængerovergangen, gik han kun på de hvide felter, han vidste ikke hvorfor, og han var

også ligeglad. Faktisk var han ligeglad med det hele. Der var ikke noget, der rigtig rørte ham. Han pressede hænderne ned i frakkelommerne og sparkede til noget, der ikke var der. Hans gummisko var bundet så stramt, at blodforsyningen til foden blev standset. Langt bag ham trak den hærgede mand fra toiletterne sig endnu et trin op ad trappen, og for hvert trin han trak sig op, var det, som om København sank en smule.

Først trak han med den ene arm, så med den anden, og når begge arme trak så meget, de overhovedet kunne, støttede han et øjeblik på sin syge fod og løftede den raske. Den hærgede mand var lidt af en mester. Han havde endnu ikke mødt nogen, der brugte lige så meget tid på at bevæge sig omkring på en syg fod, som han selv gjorde. Hjemmesygeplejersken havde sagt, at han skulle holde sig i ro, men lige præcis dét ville denne hærgede mand fra Eskildsgade ikke. Han insisterede.

De to piger på Klaptæret holdt øje med uret. Det næste tog, som havde forbindelse til en bus i Hillerød, ville snart gå. De slentrede modvilligt ned ad trappen på Klaptæret, den ældstes halstørklæde slæbte hen over hvert trin. Moderen, der var i køkkenhaven for at grave kartofler op, hørte omsider telefonen og gik ind for

at tage den, men da hun endelig nåede frem, var den holdt op med at ringe. Hun gik atter ud i køkkenhaven. Kartofflerne lagde hun i en kurv, som var de æg.

Faderen, der ganske rigtigt befandt sig i Sjællandsgade, da de to piger passerede ham i bus, var for længst gået hjem i sin nye lejlighed, som var kold. Han skænkede sig et glas kirsebærvin og kiggede tomt ud ad vinduet. Han tænkte på sin datter og på, at han ikke ville se hende lige så meget i fremtiden.

Hans kone havde omsider gravet kartofler nok og stillede greben fra sig. Hun rystede jorden af træskoene og tog i døren ind til huset, men opdagede, at hun havde låst sig selv ude.

– Pokkers, mumlede hun. Hun skulle helt ned i den anden ende af bebyggelsen for at få fat i ekstranøglen. Hun gik rundt om huset, stillede kartoflerne fra sig og begyndte så at gå. På denne tid af eftermiddagen kunne hun ikke undgå at møde en hel masse mennesker, som alle sammen ville kigge på hende og tænke på hendes mand, der var flyttet.

Den unge mand fra Rådhuspladsen nåede frem til Storkespringvandet og passerede den unge mand fra Ungdomshuset, der stadig gik meget langsomt. De gule pletter i hans ansigt var blevet tværet ud, og hans an-

sigt havde fået et gulligt skær.

Manden fra Rådhuspladsen kunne ikke undgå at lægge mærke til det:

Tænk at gå omkring med gul maling i hovedet, tænkte han.

Men den gule farve korresponderede på en mærkelig måde med solens farve, og da den unge mand fra Ungdomshuset ankom til Storkespringvandet, var det, som om hele pladsen omkring Storkespringvandet blev fyldt op af denne farve. Hvis man ville, kunne man se, hvordan også alle de mennesker, der hastede fra én forretning til en anden, i korte sekunder var helt gule.

Så var det slut.

Fyren fra Ungdomshuset satte sig på kanten af Storkespringvandet. Hele sit liv havde han boet i København, men som han sad ved Storkespringvandet, følte han sig fuldstændig fremmed, han kunne lige så godt have sat sig på kanten af månen.

De to piger var nået til Holte Station. De havde brugt tiden i toget til at sidde og skrabe den gule maling af hinanden, så de var næsten rene. Der var mange, der steg af på Holte. Tilbage i vognen var der faktisk kun dem selv og et ægtepar, der skændtes. Den ældste pige foreslog, at de skiftede kupé, men den yngste pige

afsløj. Hun ville være, hvor hun var. Og når hun kom hjem, ville hun lave pandekager.

Manden fra Rådhuspladsen var omsider ved at nå op ad stentrappen, og da han stod og svajede på det næstsidste trin, lukkede pigen øjnene, som genskabte hun dermed det mørke rum, den hærgede mand var ved at trække sig ud af. Lidt lys ramte ham på trappen. Han trak sig helt op på sidste trin og stod nu og kiggede ud på pladsen.